SEVER NORAN

SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT

53

CLUBUL TEMERARILOR

SEVER NORAN

SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT

SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT

SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT

SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT

II

EDITURA TINERETULUI

Coperta de DUMITRU IONESCU

Redactor : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 18.09.1968. Bun de tipar 15.10.1968. Apărut 1968. Comanda nr. 8977. Tiraj 100 120. Hîrtie ziar de 50 g/m². 700×1000/32. Coli editoriale 1,85. Coli de tipar 2. A. 15 473. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—93

Tiparul executat sub comanda nr. 80 713 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Duminica ce-a urmat va rămîne de neuitat pentru mine. Ceea ce am trăit în această zi merită, pe drept cuvînt, să fie subiectul unui veritabil roman polițist.

În dimineața zilei aceleia de pomină am așteptat să se facă cît mai repede ora zece și jumătate. Nădăjduiam că pînă în cele din urmă Magda va da telefon? Poate! Oricum, tot n-aș fi plecat mai devreme, deoarece vecinul meu, inginerul, mă rugase să pornim către prînz, avînd de făcut o vizită matinală.

Ziua era frumoasă, cu cerul senin. Soarele de vară își trimitea razele fierbinți, învăpăind văzduhul. Trecătorii căutau avizi petele de umbră, destul de rare acum, către miezul zilei, cînd razele solare cădeau aproape vertical.

La ora unsprezece, inginerul Rădulescu s-a întors din oraș și am pornit. Deși nu mai verificasem mașina de multă vreme, o simțeam cum „trage" la drum, semn că totul era în regulă.

— Nu prea ai benzină, mi-a atras atenția inginerul care, instalat în dreapta mea, se aplecase să vadă cadranele de bord.

— Pînă la Snagov ajunge, am răspuns eu.

— Totuși n-ar fi rău să faci plinul. Stațiunea de la

podul Băneasa e totdeauna mai puțin aglomerată decît celelalte.

— Mda ! Aveți dreptate...

Ajungînd în dreptul stațiunii, am cotit la dreapta și am tras în fața unei pompe. Așteptînd să ne vină rîndul, am intrat, împreună cu inginerul Rădulescu, în cabana care adăpostește birourile și am plătit. Totul a durat cîteva minute. Cînd am ieșit, am zărit un tînăr care își vîrîse capul pe geamul portierei din față a mașinii mele.

„Vrea să vadă cîți kilometri am la bord", mi-am zis eu, obișnuit cu asemenea priviri curioase.

Într-adevăr, tînărul și-a scos repede capul, a privit roțile mașinii — ca pentru a face comparație între numărul de kilometri rulați și starea pneurilor — apoi s-a îndepărtat, pierzîndu-se printre mașinile care se aflau la rînd, așteptînd să ia benzină.

Peste cîteva minute eram din nou la drum. Am trecut de Otopeni, apoi de Tîncăbești. Motorul funcționa foarte bine, în ciuda căldurii sufocante.

— Trage bine, deși e foarte cald, am spus vecinului meu.

— Într-adevăr, cît ai pe oră acum ?

— Optzeci. Viteză legală în afara localităților.

— Mda ! Merge bine motorul. Eu am un Gaz, pe care-l călăresc pe toate coclaurile. Bineînțeles, cu el nu pot depăși șaizeci. Chiar și la viteza asta tremură din toate încheieturile, de parcă ar fi apucat de friguri.

Privind prin oglinda retrovizorului, văzusem în spatele meu, încă înainte de a lua benzină la ieșirea din București, o mașină albă, un Opel-Record. Știam că e o mașină mai puternică decît a mea și, drept să spun, așteptam să mă depășească din clipă în clipă. De aceea, mergeam foarte corect, ținînd dreapta șoselei. Dar Opelul nu trecuse înainte. Cînd făcusem la dreapta, spre stația de benzină, acesta pornise cu viteză sporită spre Otopeni.

Tocmai de aceea mi s-a părut ciudat să-l văd din nou în spatele meu, la puțină vreme după ieșirea din Tîncăbești.

— Vedeți Opelul ăla din spate ? l-am întrebat eu pe inginerul Rădulescu.

— Da !

— Mi se pare ciudat. Cînd m-am abătut la dreapta, să iau benzină, el se afla în spatele meu și și-a continuat drumul. În cele zece minute, cît am zăbovit noi la benzină, el ar fi trebuit să fie departe, să ia un avans considerabil. Or, acum, uite-l din nou în urma noastră.

— Poate că n-ai văzut bine... Nu numai un cîine e scurt de coadă !

— Știu eu ce să zic ? Te pomenești că...

„Te pomenești că iar am vedenii, am continuat eu în gînd. Ca atunci, cu Schultz, cînd am intrat pe stop și m-a amendat milițianul. Apoi prea văd în toate niște mașinații diabolice ! Dacă stăpînul Opelului a oprit și el, zăbovind undeva să-și ia niște țigări ? Asta ar explica faptul că e iar în spatele meu".

Aproape un sfert de oră Opelul s-a ținut pe urma mea, în „seiajul" meu, cum ar zice un căpitan de vapor. La un moment dat, plictisit parcă să-mi țină trena, s-a repezit înainte, depășindu-mă. Atent la volan, n-am întors capul să văd cine conduce Opelul. Peste cîteva minute, acesta se pierdea pe panglica șerpuindă a șoselei.

— Nu încerci să-l ajungi ? m-a întrebat, în glumă, inginerul.

— Sînt cuminte, nu depășesc niciodată nouăzeci la oră.

Nici n-am apucat să termin de spus cele de mai sus, că am și zărit în retrovizor un Volkswagen albastru.

— Controlul circulației ! Vedeți ?

Inginerul s-a întors și a privit spre mașina care se apropia din spate.

— Ai fost inspirat, domnule Șerban, că n-ai început o cursă de urmărire cu Opelul. Te prindea „demeceul" și te amenda.

Volkswagenul albastru ne-a depășit tocmai cînd ne apropiam de Snagov, cînd un ofițer de miliție a scos brațul și mi-a făcut semn să trag pe dreapta.

— Ce-o fi vrînd ? am întrebat eu, nedumerit.

— Probabil e o neînțelegere, a răspuns inginerul.

Am oprit și am coborît. În fața mea s-a postat un căpitan de miliție, care mi-a cerut actele. Înainte de a le cerceta, m-a întrebat pe un ton ritos :

— Care este viteza regulamentară în afara orașului ?

I-am răspuns.

— De ce n-aţi respectat-o ? Aţi mers cu peste o sută zece. Am impresia că aţi şi băut. Aţi fost fluierat la intrarea în Tîncăbeşti şi n-aţi oprit.

— Eu ? Tovarăşe căpitan, vă rog... Sînt împreună cu inginerul Rădulescu... Ar putea să depună mărturie că am mers sub nouăzeci pe oră şi că...

— Veţi coborî împreună şi veţi merge pînă la postul de control ! De altfel, e aproape. Trei sute de metri. Poftiţi în maşina noastră ! Deoarece aţi băut, nu vă mai pot permite să conduceţi...

Protestele mele au fost zadarnice. Mi se părea, pur şi simplu, că visez. În primul rînd, nu depăşisem viteza legală. În al doilea rînd, nu băusem nici o băutură alcoolică. Eram convins că la mijloc era o confuzie.

Lîngă maşina mea a rămas unul dintre miliţienii aflaţi în Volkswagen. La postul de miliţie am fost pus să suflu în balonul de control. Acesta nu s-a colorat, aşa cum se aştepta căpitanul de miliţie.

— Vă rog să mă scuzaţi, a încercat el să mă îmbuneze. Am avut impresia că... Vă rog să mă scuzaţi ! Mi se întîmplă rareori să mă înşel. Dar figura dumneavoastră... pare descompusă... Priviţi-vă într-o oglindă.

În clipa cînd căpitanul spunea aceste cuvinte, am avut o puternică senzaţie de vomă, care s-a repetat după cîteva secunde. Privindu-l pe inginerul Rădulescu, l-am văzut şi pe el ţinîndu-se de stomac, apoi ducîndu-şi mîna la fruntea îmbrobonată.

— Vă e rău ? l-am întrebat eu, văzîndu-l livid.

— Da... îmi vine să vomit... Mă scuzați... Aș vrea să ies afară... la aer... Mi-e somn...

Și eu simțeam același lucru. Aveam impresia că mi se lipesc pleoapele. Senzația de vomă revenea la intervale mai mari. Dorința de a dormi creștea însă. A trebuit să mă așez pe un scaun. Pe lucrătorii de la miliție îi vedeam ca prin ceață.

Cînd mi-am revenit, mi-am dat seama că trecuse aproape o jumătate de oră. Inginerul avea un prosop ud în jurul capului.

— Inexplicabil... inexplicabil, repeta el ca un automat.

— Probabil că în mașină au pătruns gaze de la eșapament, gaze de evacuare, și-a dat cu părerea căpitanul de miliție. Bine că v-am oprit. Altfel, se întîmpla un accident. Vă venea rău tocmai cînd vă aflați în plină viteză... amețeli, grețuri... Vedeți, e bună, uneori, și cîte o... exagerare din partea controlului circulației.

— Dar nu-mi explic, cum... cum s-a putut întîmpla ?! mi-am arătat eu nedumerirea.

— Îngrozitor mă doare capul ! a murmurat inginerul.

— Acum, cred, înțelegeți de ce am avut impresia că ați băut. Aveați pleoapele roșii, ochii injectați... Oricum, un tehnician de al nostru, care ne însoțește totdeauna, a verificat mașina și a eliminat defecțiunea. Așa că veți putea călători fără nici o primejdie. Drum bun, și încă o dată, scuzele mele...

— Mai degrabă s-ar cuveni ca noi să vă cerem scuze.

Exigența dumneavoastră ne-a salvat, am spus eu, strîngînd mîna capitanului de miliție.

În continuare, drumul a decurs fără nici un incident. La întoarcere, înainte de intrarea în București, am zărit iarăși, în retrovizor, Opelul acela alb. A trecut pe lîngă noi ca fulgerul. Nu știu de ce, dar am avut impresia că recunosc în unul dintre călătorii aflați înăuntrul lui pe... Schultz.

„Precis că am vedenii, mi-am zis eu. Nu, asta e prea de tot! Pretutindeni îl văd pe profesorul din Viena. Nici n-o să-i mai spun maiorului Vlad, pentru că o să rîdă de mine". În gîndul meu, de altfel, eram hotărît să nu mă mai las în voia ipotezelor fantastice în legătură cu cartea lui Liebel. „La urma urmei, organele de cercetare vor da de capăt întregii afaceri..."

Și, totuși, a trebuit să revin — a cîta oară? asupra hotărîrii mele.

„De ce?" veți întreba.

Pentru că, ajuns acasă, am avut iarăși o surpriză neplăcută. Ușa îmi fusese din nou forțată și, în cameră, lucrurile erau alandala, semn că cineva se... distrase, făcîndu-mi o vizită sui-generis.

Am dat un telefon Magdei Fluieraș. Mi-a răspuns gazda ei.

— Domnișoara este plecată în oraș. A venit un domn și-a luat-o. Cine să-i spun că a căutat-o?

Am bîlbîit un nume la întîmplare, apoi am închis

aparatul. Acum știam de ce nu vrusese Magda să vină cu mine în excursie. Avea o întîlnire!

Constatarea aceasta m-a întristat de-a binelea. Cu gîndurile aiurea, mi-am aranjat lucrurile din casă. Deodată, am tresărit. Pe măsuța din dreptul bibliotecii am zărit filele acelea rătăcite din cartea lui Liebel. Un bilețel așezat peste ele mă avertiza că e timpul să termin cu jocul de-a detectivul, pentru că, altfel, nu voi mai scăpa atît de ușor ca în ziua aceea.

„Cum adică? m-am întrebat eu, simțind că mă trec fiori reci. Asta înseamnă, oare, că mașina mea nu s-a defectat singură? Că cineva a încercat să provoace un accident?"

Răspunsul la această întrebare l-am primit a doua zi, cînd l-am întîlnit pe maiorul Vlad la facultate.

*

Maiorul Vlad venise în ziua aceea pentru o simplă formalitate: voia să ceară profesorului Secăreanu și mie relații în legătură cu colegul nostru, Nicolae Gheorghiu.

— S-a întîmplat ceva cu el? a fost întrebarea pe care i-am pus-o, de îndată ce am înțeles ce vrea de la noi.

— Nu. Dar aș vrea să știu în ce perioadă a fost la Viena.

Profesorul Secăreanu s-a înseninat.

— A! Asta vreți să știți? Păi e simplu de tot: a fost trimis în perioada cînd acolo se afla profesorul Bumbea, asistenta Flurieraș și Alexandrescu. Am trimis

prin el niște documente găsite în arhiva Institutului nostru. Documentele interesau Institutul condus de doctorul Kraus. În schimb, Kraus ne-a trimis alte documente, care ne interesau pe noi.

— Mulțumesc. Cu dumneavoastră — mi s-a adresat el — aș avea ceva de discutat. Vreți să mă conduceți?

— Între patru ochi? a glumit profesorul.

— Da... cum să zic... e vorba de ceva... ceva intim, a răspuns maiorul Vlad. De-ale tinereții valuri...

— Înțeleg...

În drum spre mașina cu care venise, maiorul Vlad m-a oprit, deodată, și s-a întors spre mine.

— Am fost informat că ieri după-amiază, în absența dumneavoastră, vi s-a făcut o vizită.

— Într-adevăr.

— Și?

— Am găsit peste filele acelea rătăcite din cartea lui Liebel un bilețel.

— Iar un bilețel? Tot ca primul? Cu litere decupate din ziar?

— Întocmai. Iată-l!

Spunînd acestea, i-am dat hîrtiuța cu pricina maiorului Vlad. Acesta l-a citit fără ca vreun mușchi să tresară pe chipul său.

— Cum?! Nu vă miră? am izbucnit eu. Nu mă întrebați ce mi s-a întîmplat ieri, cu mașina... Era să... să se întîmple ceva foarte grav...

— Știu.

Cuvintele mi-au înghețat pe buze. Maiorul Vlad știa, deci, de incidentul acela.

— Un singur lucru nu știu, a spus el. Dacă totul a fost pregătit pentru a te lichida pe dumneata, pe inginerul Tiberiu Rădulescu, sau pe amîndoi! Iată...

Zicînd acestea, maiorul a scos o cutioară.

— S-a găsit în mașina dumitale la controlul făcut după ce-ai lești nat. Cineva a introdus în mașină această drăcie... care a degajat un gaz otrăvitor...

— Știu cine a introdus cutioara. Și știu cînd! am exclamat eu.

— Cine? a întrebat, vădit interesat, maiorul.

— Un tînăr care s-a prefăcut că privește la kilometraj... Cînd luam benzină... la ieșirea din București.

— A! Așaa... Credeam că știți mai mult... Un tînăr... Ei bine, asta-i prea puțin pentru a constitui o indicație... Important este că ați scăpat cu bine. Noroc că miliția a intervenit la timp. Am trimis-o pe urmele dumneavoastră cît am putut de repede. Cei de la controlul circulației aveau indicații precise să vă oprească chiar dacă nu erați contravenient... Să vă coboare din mașină și să facă un control sever al vehiculului. Ceea ce s-a și întîmplat.

— Cum? Deci totul a fost o înscenare din partea miliției? Credeam că... Dar cum? Cum ați aflat că sîntem în primejdie?

Maiorul Vlad a stat cîteva clipe pe gînduri, apoi mi-a răspuns :

— Am primit un telefon de la un necunoscut... Din fericire, am reușit să imprimăm pe bandă glasul celui care ne-a anunțat. Din... nefericire, însă, nu am reușit încă să-l identificăm. Omul a vorbit punîndu-și o batistă în dreptul gurii.

CĂZUT ÎN CAPCANĂ

În după-amiaza zilei am plecat de acasă cu gîndul de a lucra la Biblioteca Academiei.

N-am ajuns însă acolo. Pe drum m-am oprit în dreptul unui cinematograf și — tentat de titlul filmului — am intrat. Filmul a ținut pînă la nouă seara, așa că am ieșit aproape pe întuneric. Cerul era acoperit de nori negri, ceea ce accentua umbrele înserării.

Pe drumul spre casă m-am oprit să privesc vitrina unui magazin de textile, aflat peste drum de o mică bodegă, cînd am zărit o mașină verde-oliv, ce avea la număr inițialele C.D. Am recunoscut-o imediat : era mașina șoferului care locuia la parterul vilei profesorului Secăreanu. Curiozitatea mi-a dat ghes să aștept să văd cu cine va ieși șoferul din bodegă.

Stăteam de aproape jumătate de oră. Se întunecase de-a binelea și se stîrnise un vînt răcoros, semn că avea de gînd să plouă. Era gata să renunț la pîndа mea, cînd,

o dată cu primii picuri de ploaie, din bodega de peste drum și-au făcut apariția două siluete.

Pe una am recunoscut-o imediat : era a șoferului. Însoțitorul acestuia avea însă o pălărie cu boruri largi, pe care și-a tras-o peste față, pentru a se feri de ploaie, astfel că nu-i puteam vedea de loc fața. Înainte de-a se urca în mașină, le-am tăiat calea ca din întîmplare, încercînd să-l văd, totuși, pe însoțitorul șoferului. N-am izbutit însă. Mașina cu inițialele C.D. a pornit. Am făcut imediat cu mîna unui taxi și am urcat, rugîndu-l pe conducătorul acestuia să se țină de mașina din față.

Mașina cu inițialele C.D. pornise pe Dorobanți, apoi s-a întors și a intrat pe Bulevardul Magheru, înaintînd cu toată viteza spre Piața Unirii. De aici a trecut pe lîngă Spitalul Brîncovenesc, a apucat-o pe Rahova, apoi a cotit spre cartierul Ferentari. Voiam cu tot dinadinsul să văd chipul celui care-l însoțea pe șoferul C.D.-ului, așa că am cerut conducătorului taxiului să depășească mașina din față și să tragă la dreapta. C.D.-ul a trecut foarte aproape de noi.

O clipă mai tîrziu nu mi-a venit să-mi cred ochilor : omul de lîngă șofer nu era altul decît Nucu. Nucu Alexandrescu, profesor la una din școlile din oraș, preparator cu o jumătate de normă la facultate, omul cu care Magda fusese la Viena. L-am recunoscut, deși avea un plasture mare pe bărbie.

Am cerut șoferului să-și reia urmărirea, dar totul s-a dovedit zadarnic. C.D.-ul fusese înghițit de negura

nopții. Am cotit în fel și chip pe diferitele străduțe, în speranța că vom găsi mașina căutată, oprită undeva. Zadarnic! După ce-am citit numele cîtorva străduțe, am cerut să fiu dus în oraș. Urmărirea mea îmi adusese, totuși, o informație dintre cele mai prețioase : că șoferul C.D.-ului îl cunoaște pe Nucu Alexandrescu.

Ajungînd acasă, primul meu gînd a fost să dau un telefon maiorului Vlad. Telefonul acestuia era însă ocupat, așa că am format numărul Magdei.

Simțeam nevoia să discut cu cineva, să relatez cuiva marea descoperire pe care o făcusem : că șoferul C.D.-ului era o cunoștință a lui Nucu Alexandrescu. De aceea, am uitat faptul că în ziua precedentă Magda refuzase să meargă cu mine spre Sinaia, deoarece avea o întîlnire cu un bărbat. „La urma urmei, Magda e liberă să facă ce vrea. Cu ce drept i-aș cere socoteală pentru faptele ei ?" mi-am zis eu, cu convingerea că e timpul să nu mă mai gîndesc la ea. Dar, vorba ceea : una e să vrei, și alta e să poți. De cîte ori, în asemenea situații, nu mi-a venit în minte dictonul latin : „Video meliora proboque sed facinora sequor !" Vedeam ce e bine, dar continuam să fac ce nu trebuie, pentru că inima... mda, trebuie s-o recunosc, o lua uneori înaintea rațiunii.

Am dat, așadar, telefon Magdei. Ca și data trecută, mi-a răspuns gazda acesteia :

— Magda nu este acasă ! A plecat la teatru cu un coleg. La teatrul de estradă se pare. Cu domnul Nucu

Alexandrescu. A venit și a luat-o pe la ora șapte. Zicea că se întoarce pe la zece și ceva. Să vă sune cînd sosește acasă ?

— Nu, nu, mulțumesc ! am răspuns eu tulburat și, mai ales, uluit de o asemenea veste.

„Nucu este la teatru cu Magda ? Păi bine, abia acum o jumătate de oră l-am văzut într-o mașină ! Cum se poate asta ? mă întrebam eu, dezorientat. Am, în continuare, vedenii ? Sau unde nu-l sufăr pe Alexandrescu, fiindcă e un bărbat drăguț și place femeilor, constituind prin asta un pretendent la mîna Magdei, mă trezesc că-l văd peste tot unde aș dori să-mi văd dușmanii ?" m-am oțărît eu, nu fără temei.

Adevărul este că eram înfuriat la gîndul că Magda primise invitația lui Alexandrescu de a merge la teatru. „Cum asta ? mă întrebam. De ochii lumii se preface că nu-l suferă și cînd colo... ?"

După ce m-am mai calmat, mi-am dat seama că nu am dreptul s-o judec pe Magda. Pentru a nu știu cîta oară îmi spuneam că fata era liberă să facă ce vrea. Și-apoi, ce cusur avea Alexandrescu ? Era tînăr, frumos, toate fetele se dădeau în vînt după el. De ce nu i-ar fi plăcut și Magdei de el ? Și-apoi, așa cum se exprimase și gazda fetei, cei doi fuseseră împreună și lucraseră la Viena. Aveau pesemne o mulțime de amintiri comune, ba poate că între ei era ceva mai serios decît se știa.

„Bine, dar Magda a fost la mine și s-a purtat într-un

fel în care mi-a dat oarecari speranțe ! Ei și ? A împins-o curiozitatea și, desigur, gîndul că mi s-a întîmplat ceva."

Acum binecuvîntam telefonul acelui presupus milițian, care întrerupsese clipele de intimitate ce se creaseră între mine și fată, făcîndu-mă de-a dreptul caraghios prin cererea mea, nu mai puțin caraghioasă, de a-mi spune pe nume. „Cum m-o fi judecat ea ? Auzi, să mă comport ca un licean îndrăgostit eu, ditamai omul în toată firea !"

Mi-era rușine de mine însumi. După vestea pe care o primisem, mi-am dat seama că nu avea nici un rost să mai telefonez maiorului Vlad. Omul din C.D. nu era Nucu, ci altcineva. Cineva care semăna cu el. Ce bine că numărul maiorului fusese ocupat ! Acum ce m-aș fi făcut ? Aș fi fost pur și simplu ridicol ! (V-ați dat, desigur, seama că teama de ridicol a fost coșmarul meu în tot acest timp.)

Pentru a nu avea însă nici un dubiu în legătură cu prezența lui Nucu Alexandrescu la spectacol, am telefonat deîndată la casa teatrului și am întrebat la ce oră se termină programul în seara aceea.

— Peste o jumătate de oră ! mi s-a răspuns.

N-am mai stat pe gînduri. În cîteva minute am fost gata de plecare. Luîndu-mi mașina, am ajuns la ieșirea din teatru cu suficient timp înainte de terminarea spectacolului. De aceea, am avut posibilitatea să-mi aleg un loc bun pentru observare.

Sentimentele care mă încercau în acele momente erau contradictorii. Mi-era rușine de mine pentru că venisem aici. Dacă mă vor vedea ? Ce vor crede ? Că am venit împins de gelozie... Mai ales că am dat telefon Magdei acasă și deci... deci nu întîmplarea mi-a purtat pașii spre holul teatrului.

N-am avut timp să-mi fac prea multe procese de conștiință. Undeva, în adîncul gîndurilor — dacă ar fi trebuit să mărturisesc cu adevărat — simțeam că, într-adevăr, încolțise și un grăunte de gelozie, care mă împinsese să plec de acasă. Era însă numai un „grăunte". Atît ! Un ghimpe, cum se zice. Oricît mi-ar fi plăcut de Magda Fluieraș, n-aș fi încercat să forțez lucrurile. Am fost totdeauna un timid și un resemnat. Găseam sprijin moral în cărțile mele, în studiile extenuante pe care le făceam.

La unsprezece și un sfert, spectacolul s-a terminat și lumea a ieșit, inundînd holul, apoi străzile din apropierea teatrului. Din locul în care mă aflam, vedeam aproape toată marea de oameni, tălăzuind spre ieșire. Spre deziluzia mea, pe Magda și pe Nucu nu i-am văzut. Eram gata să ies și eu, amestecîndu-mă în mulțime, cînd, undeva în spate, am auzit o discuție. Nucu o invita pe Magda la un restaurant din apropierea teatrului, iar aceasta refuza politicos.

— Nu pot merge, Nucule ! Mîine trebuie să mă scol de dimineață. Lasă... altă dată. N-au intrat zilele în sac.

Nu știu cum am ieșit din holul teatrului, făcîndu-mă nevăzut. Acum eram sigur că Nucu fusese la spectacol cu Magda și nu în mașina aceea. Deși, eu aș fi preferat poate cea de o doua alternativă. Știind însă cum stau lucrurile, eram hotărît ca de-acum să nu mă mai preocupe nimic în legătură cu Magda.

Înainte de a adormi, sub pleoape mi-a apărut însă o imagine care, cu două zile în urmă, îmi umpluse inima de căldură : imaginea fetei, acolo, în bucătăria garsonierei mele, punînd ordine în mica mea gospodărie de burlac. Și am adormit, chinuit de noi întrebări : „De ce s-o fi apucat să facă ordine acolo ? De ce mi-o fi povestit despre anii cînd, studentă fiind, colegele ei (și ea, fără îndoială, am simțit asta din felul cum povestea) se pregăteau atîta pentru orele mele, dornice să fie remarcate de mine ?"

Am încercat și am reușit să scap de toate aceste gînduri dîndu-le, filozofic, pe seama eternului feminin, enigmatic, de nepătruns.

*

Nu știu ce m-a determinat ca a doua zi să-l caut pe maiorul Vlad. I-am dat telefon, cerîndu-i să mă primească. Eram hotărît să-i destăinui tot și, cu asta, să nu mă mai ocup nici o clipă de acest caz, care începea să-mi răpească din ce în ce mai mult timpul liber.

Maiorul Vlad mă aștepta în fața a două cafele aburinde. M-a pofitit să iau loc, apoi m-a îmbiat să vorbesc.

— Nu știu dacă ceea ce vă voi povesti acum are vreo însemnătate, am început eu. În orice caz, aș vrea să-mi promiteți că nu veți rîde de mine. Sînt om în toată firea, dar uite că, de cînd cu cartea aceea dispărută, mă comport ca un copil. În cel mai bun caz, ca un... licean. Îmi promiteți ?

— Desigur. Nu înțeleg de ce-a mai fost nevoie de această introducere. Chiar și o ipoteză fantezistă are un sîmbure de real. Ex nihilo, nihil. Deci... vă ascult !

După cîteva clipe de gîndire, am relatat maiorului tot ce făcusem în legătură cu așa-zisul cifru, cu acea inecuație găsită pe una din filele rătăcite la mine.

Maiorul s-a ridicat brusc de pe scaun.

— Interesant ! a exclamat el. Chiar foarte interesant ! Vreți să-mi spuneți ce cifre erau scrise acolo, pe fila cu pricina ?

— Desigur ! am răspuns eu și am scos carnețelul în care-mi notasem tot. Iată ce a fost înainte și iată ce am scris eu după aceea !

— Poate că cele relatate de dumneavoastră ne vor fi de folos, tovarășe Șerban, a început el, și în glasul lui am simțit o anume gravitate. Da... da. S-ar putea să ne fi dat o verigă care leagă multe altele, dintre cele mai importante. Îmi pare rău că trebuie să întrerupem discuția noastră, dar — așa cum v-am spus — la ora 11 sînt chemat la o ședință, la șeful meu. Înainte de-a ne despărți, îngăduiți-mi, totuși, să vă fac o recomandare : nu vă mai hazardați ! Lăsați lucrurile pe seama

noastră! Bine? Cred că sîntem pe drumul cel bun și, în mai puțin de cîteva zile, totul se va lămuri. De aceea, v-aș recomanda să fiți prudent! Afacerea asta, v-am mai spus-o, mi se pare foarte serioasă, iar cei care simt că funia se apropie de par sînt hotărîți să-și vîndă scump pielea, lovind și mușcînd, luptîndu-se cu gheare le și cu dinții. Deci, atenție! Spre binele dumneavoastră.

Zicînd acestea, maiorul Vlad m-a condus pînă la ușă și ne-am luat rămas bun.

Despre urmărirea C.D.-ului n-am suflat nici un cuvînt. De altfel, nu avea nici un rost. Acum eram sigur că nu Nucu Alexandrescu fusese în mașina aceea.

*

În după-amiaza zilei, trecînd pe la profesorul Secăreanu, acesta mi-a comunicat că Vlad îi făcuse o vizită, că examinase peretele pe care se cățărase Schultz cînd furase cartea — găsită apoi în camera lui, de la hotel — și că stătuse de vorbă cu menajera. În plus, Vlad îi ceruse profesorului cîteva informații despre Günther.

În timp ce Secăreanu îmi spunea toate acestea, eu m-am îndreptat spre geamul încăperii în care ne găseam. De acolo am putut privi în curtea vilei, unde l-am zărit pe șoferul C.D.-ului. Era un individ înalt, cu umerii largi, cu mîini mari, puternice. „Oare ce nație o fi?" m-am întrebat.

— La ce ambasadă lucrează chiriașul de la parter? am întrebat eu așa, nitam-nisam, pe profesor.

— Iată o întrebare la care nu pot răspunde cu exactitate! Cred că la ambasada unei țări occidentale. Habar n-am... Omul e de curînd aici. Înaintea lui a locuit alt șofer al ambasadei... Pesemne că s-a schimbat.

Revenind pe scaunul pe care șezusem, am discutat în continuare cu profesorul tot felul de probleme, în principal despre viitoarea lucrare de cercetări științifice, pe care urma s-o întocmim împreună.

— Sper, am spus în glumă, să nu iasă iar vreo dandana și cu lucrarea asta. Nu de alta, dar dacă se va întîmpla așa, mă las de meseria de dascăl și devin autor de romane polițiste, am glumit eu.

Profesorul a zîmbit protector, a cerut menajerei să ne servească o dulceață, apoi am trecut la schițarea principalelor capitole ale noii lucrări. Cotrobăind prin biblioteca profesorului, am dat peste un ghid al orașului București, pe care l-am cerut împrumut. Voiam ca acasă, în tihnă, să mă lămuresc pe unde colindasem cu o seară mai înainte, urmărindu-l pe șoferul C.D.-ului. Simplă curiozitate, căreia nu voiam însă să-i dau nici o urmare. Doream să ascult sfatul maiorului Vlad și să nu mă mai preocupe nimic din toată afacerea asta. Eram convins că diletantismul meu nu poate decît să încurce treburile și să mă facă, cel mult, ridicol.

În seara aceea, la televizor, a fost un program frumos, așa că am privit programul și am uitat de ghid. În zilele următoare, ca un făcut, n-am dat cu ochii de

această mică broşură împrumutată de la profesorul Secăreanu, astfel că nici măcar n-am deschis-o.

Au trecut astfel cîteva zile, răstimp în care, ocupat cu procurarea de date pentru lucrarea de cercetări ştiinţifice, aproape că nu am trecut pe la facultate. Cursurile fiind încheiate, activitatea era destul de redusă. În tot acest interval de timp n-am întîlnit-o pe Magda. Faptul, departe de a mă deranja, mă reconforta parcă. Evitam clipa în care, întîlnind-o, ar fi trebuit să-i suport privirea ochilor negri, catifelaţi, care mi-ar fi amintit de comportarea mea nesăbuită din ziua cînd căutasem împreună adresa aceea fictivă, pe strada Avrig. Pe vecinul meu de apartament nu-l mai văzusem tot de atunci, din duminica aceea buclucaşă, semn că era iarăşi în deplasare, colindînd munţii, în căutare de bogăţii subpămîntene.

Într-una din zile, secretara catedrei a cerut fiecăruia dintre noi să verificăm dacă adresele noastre, trecute pe un vechi tabel, corespund. I se cerea actualizarea tabelului cu adresele şi numerele de telefon.

Adresa trecută la rubrica mea era corect înscrisă. Aruncîndu-mi ochii în susul tabelului, am tresărit. În dreptul numelui lui Gheorghiu era trecută o stradă din cartierul Ferentari.

„Ei şi ? veţi zice. Ce importanţă are ! Ce mare descoperire făceai ?"

L-aş ruga pe cititor ca, înainte de a pune o asemenea întrebare, să-şi amintească un amănunt : cu cîteva zile

mai înainte, maiorul Vlad venise în mod special să se intereseze de colegul meu Gheorghiu, în legătură cu vizita acestuia la Viena. Apoi, să nu se uite! Gheorghiu — oricît vi s-ar părea de amuzantă bănuiala mea — purta pantofi de import, cu talpă de duroflex, avînd același model, ca urmele întipărite pe zidul casei profesorului Secăreanu.

Am reținut adresa lui Gheorghiu, convins fiind că în seara zilei voi face o vizită — de data asta cu mașina mea — în Ferentari.

Ajungînd acasă, am răscolit printre cărțile de pe măsuța mea de lucru, pentru a găsi ghidul Bucureștiului. La sfîrșit, broșura avea o hartă, un plan al Capitalei. Privirile mele au căutat deîndată cartierul Ferentari. Nu mi-a fost greu să descopăr că strada pe care locuia Gheorghiu era aproape de locurile pe unde mă plimbasem în seara cînd urmărisem C.D.-ul. Străduțele mici, întortocheate, nu aveau numele scrise pe plan, deoarece scrisul nu încăpea. Doar pe cîteva — mai măricele — am putut să citesc inscrisurile.

Abia am așteptat să se însereze. După ora nouă am plecat de acasă. În mai puțin de o jumătate de oră mă aflam pe străduța în care locuia Gheorghiu. Am coborît și am străbătut-o pe jos de cîteva ori. Casa colegului meu era luminată de un felinar aflat în dreptul ei. Nu mi s-a părut nimic deosebit. Îmi venea să rîd de presupunerile mele. „Bietul Gheorghiu! Nici nu visează ce-mi trece mie prin cap", mi-am zis eu.

Am urcat în mașină și am pornit spre casă. Tocmai mă învîrteam pe străduțele întortocheate, cînd, ca într-o fulgerare, farurile mașinii mele au luminat silueta unui om. Era Nucu Alexandrescu.

Cu o repeziciune de nedescris, am cotit pe o străduță, am oprit, am stins luminile și am coborît. Cu pași furișați, am revenit pe strada unde-l văzusem pe Nucu. Sosisem tocmai la timp, pentru a-l vedea. Se afla în mijlocul străzii. În clipa cînd voiam să mă iau după dînsul, cineva a trecut pe lîngă mine și mi-a cerut un foc. I-am dat, încercînd să nu-l pierd din ochi pe cel urmărit. Dar flacăra chibritului mi-a luat parcă vederile. Cînd ochii mi s-au acomodat din nou cu întunericul — trecătorul care-mi ceruse foc plecase — mi-am dat seama că strada era pustie.

„A intrat undeva. Se afla la mijlocul străzii... În cîteva secunde nu putea să ajungă la capătul celălalt al ei", mi-am zis.

Am citit tăbliță cu numele străzii : Șoimului.

Strada care purta acest nume era mică, destul de prost pavată, luminată doar de trei felinare : cîte unul la capetele ei, iar al treilea, la mijloc. Pe toată strada nu existau decît vreo cincisprezece case pe o parte a ei și alte cincisprezece pe cealaltă. Întunericul era destul de dens, astfel că mi-a fost relativ ușor să o parcurg neobservat. La mijlocul străzii, pe stînga, se afla un fel de vilă, cu gard din zid destul de înalt, ruinat pe alocuri, iar vizavi de ea, o casă arătoasă. Începuse să bată vîn-

ţul şi, peste cîteva clipe, s-a pornit o ploaie măruntă. Vrînd-nevrînd, m-am adăpostit sub streaşina gardului de zid al vilei lîngă care mă aflam, alegîndu-mi un loc din care să pot vedea ce se petrece în jurul meu. Eram convins că Nucu Alexandrescu intrase în casa de vizavi de vilă, şi de aceea m-am hotărît s-o supraveghez cu toată atenţia.

Stăteam aşa de aproape o jumătate de oră. În jurul meu era o linişte desăvîrşită. Casa pe care o supravegheam era cufundată în întuneric. O casă de modă veche, cu pridvor, înconjurată de o grădină nu prea mare, dar plină de bălării, semn că stăpînul nu se prea îngrijise de ea. Un gard de sîrmă, ca o plasă, înconjura grădina. De la porţile dinspre stradă, pînă în dreptul cerdacului, lucea palid o alee asfaltată. Nici un geam luminat. Totul părea pustiu.

Plictisit să tot privesc peste drum, mi-am întors ochii spre vila în incinta căreia mă aflam. Era o clădire cu ziduri groase, acoperite de iederă. Şi aceasta părea părăginită. Doar la unul din geamuri, aflat în spatele vilei, clipea o lumină palidă. Ferestrele erau înalte, terminate în partea de sus cu ogive, ca la catedrale gotice. Intrarea în clădire se făcea printr-o uşă mare, masivă, după ce se urcau cîteva trepte, flancate de nişte tufe de trandafiri agăţători.

Deodată am auzit paşi. La lumina palidă a felinarului aflat către mijlocul străzii am zărit umbra unui om în vîrstă, care se strecurase afară din vilă, cu intenţia

de a ajunge în stradă și a privi. Bătrînul ieșise prin ușa din spate a vilei — ușa de serviciu, pesemne. N-am făcut nici o mișcare, de frică să nu fiu descoperit. La urma urmei mă aflam pe o proprietate străină, unde mă furișasem fără voia stăpînului. Bătrînul s-a dus pînă la poartă, a privit în susul și în josul străzii, apoi a reintrat în casă. Ploua mărunt, stăruitor, ca într-o veritabilă noapte de toamnă.

Pe neașteptate, din clădirea de vizavi a ieșit, furișîndu-se, un om. După ce-a privit în stînga și în dreapta, a pornit spre unul din capetele străzii, a traversat, apoi s-a îndreptat exact spre locul unde mă aflam eu. Sîngele îmi înghețase în vine. Eram sigur că individul ce venea spre mine mă văzuse încă de acum o oră și ceva, cînd mă ascunsesem, iar acum venea să se răfuiască cu mine.

Am trăit clipe de groază. Cu mușchii încordați, ca un arc puternic comprimat, eram gata să sar. Dar... omul a trecut pe lîngă mine cu pași furișați, de pisică, și s-a pierdut undeva, în negura ce înconjura vila, lîngă zidul căreia mă aflam. Cînd omul a trecut prin dreptul meu, i-am văzut, preț de o clipă, fața. L-am recunoscut după ochelarii pe care-i purta : omul acesta nu era altcineva decît... profesorul Schultz, dispărut cu aproape o săptămînă și ceva în urmă din camera sa de la hotelul „Modern".

Inima îmi bătea, gata să sară din piept. Descoperisem, așadar, vizuina bandiților. Pînă să mă dumiresc mai

bine ce se întîmplase şi să hotărăsc ce trebuie să fac, am zărit o altă umbră, care se furişa pe lîngă ulucile caselor vecine, apoi pe lîngă zidul în nişa căruia mă aflam eu. Omul mergea pe pipăite, parcă. La un moment dat era cît pe ce să pună mîna pe haina mea. I-am auzit respiraţia gîfîită.

Chiar dacă ar fi fost beznă, tot l-aş fi recunoscut pe cel care se furişase astfel. L-aş fi recunoscut după statura-i înaltă, atletică, după pelerina pe care o purta şi pe care i-o văzusem de atîtea ori în cancelaria profesorilor. Pentru că omul acesta era... Nucu Alexandrescu ! De data aceasta, nu mă mai înşelam. Ajuns în dreptul porţii, Nucu Alexandrescu s-a oprit o clipă, a privit în urma sa, apoi a intrat aproape în fugă.

„Totuşi, Nucu îl cunoaşte pe şoferul C.D.-ului ! Atunci, cum se explică faptul că se găsea la teatru, iar eu îl văzusem în maşina pe care o urmărisem ?"

N-am stat prea mult pe gînduri. Trebuia să acţionez. Să-l anunţ pe maiorul Vlad. Făcusem o descoperire de preţ.

Voiam tocmai să ies din ascunzătoare cînd, de undeva de departe, s-a auzit uruit de motor. Peste cîteva minute de tăcere deplină l-am văzut pe şoferul C.D.-ului intrînd în curte. Ajungînd în dreptul intrării, a fluierat scurt, într-un fel anume. Uşa s-a deschis şi bătrînul a apărut în prag.

— Eu sînt.

— Intră !

— Au venit toți ?

— În afară de...

N-am auzit numele celui care trebuia să mai vină. Cei doi au intrat și, din nou, s-a așternut liniștea. „Orice-ar fi, trebuie să plec imediat de aici și să-l anunț pe maiorul Vlad", mi-am zis eu. Cît ai clipi, m-am ridicat din locul unde mă aciuasem și am dat să fug de-a lungul străzii.

În clipa următoare, însă, m-am lovit piept în piept cu un individ înalt care, fulgerător, m-a izbit în creștetul capului și mi-am pierdut cunoștința.

*

Cînd mi-am revenit, zăceam, legat burduf, într-o încăpere goală. Cu greu mi-am putut aduce aminte ce se întîmplase. În cele din urmă am înțeles că mă aflam, probabil, în vilă, adus, desigur, de individul acela, care mă izbise în cap atît de tare, încît îmi pierdusem cunoștința. Mă aduseseră pesemne în casă, mă legaseră bine, apoi își văzuseră de treabă. Iar eu zăceam aici, în această vilă părăginită, părăsită. Eram pur și simplu condamnat să mor de foame și de sete, neștiut de nimeni, în mijlocul unui oraș atît de mare.

Cîteva minute s-au scurs într-o tăcere deplină. Nu se auzea nici măcar fîșîitul ploii. Ori nu mai ploua, ori pereții vilei erau atît de groși, încît nu răzbătea nici un zgomot de afară. Asta însemna că nici dinăuntru nu s-ar fi auzit, oricît de tare aș fi strigat. Dacă aș fi putut să strig... Aveam, însă, un căluș în gură.

Simțeam un gust amar, trupul mi-era vlăguit, ca și cînd aș fi fost obligat să merg ore de-a rîndul. La un moment dat am simțit o ușoară amețeală și din nou mi-am pierdut cunoștința.

Cînd mi-am revenit, am auzit glasuri. Cineva se apropia de ușa care dădea în camera în care mă aflam. M-am prefăcut leșinat, respirînd greu.

— E tot fără cunoștință, am auzit un glas puternic, ușor gîjîit. Înseamnă că l-am altoit bine. Nu mă pot dumiri însă cum de-a ajuns aici... Probabil că l-a urmărit pe Nucu.

— Pe mine ?! am auzit glasul lui Nucu Alexandrescu. De ce crezi că... De ce să mă fi urmărit ?

— Cum de ce ? Din gelozie ! Nu mi-ai povestit chiar tu de muierea aia cu care ai fost la Viena și căreia idiotul ăsta îi dă tîrcoale ? Te-o fi văzut cu ea pe stradă, ori la teatru, unde ai fost ieri-alaltăieri. Își închipuie că între voi e nu știu ce, vrea boul să afle ce anume și se ține scai de tine, să vadă unde mergi și ce faci. În seara asta, crezînd că mergi să te întîlnești cu muierea aia, se ia după tine și ajunge aici. Poftim ! Iată explicația ! Foarte simplă. Iar eu... eu cred că-i un copoi, îi ard una la mușchiuc și-acum... poți să-l privești cum zace...

— De unde să-mi dea prin cap ? Eu... urmărit de el ? Dar bine, Jeane, în cazul ăsta, e foarte... foarte grav... Mă denunță cînd pleacă de aici ! Vouă ce vă pasă ?! Dispăreți, dar... dar eu ! Cariera mea... eu...

— Ai spus bine... Dacă o să-i dăm drumul ! Ei bine, asta se va întîmpla însă la sfîntul Așteaptă ! A căzut singur în capcană. N-are decît să suporte consecințele. Știi care-i intenția mea ? Ascultă...

Înainte de-a auzi urmarea, am simțit că cineva se apropie de mine, îmi ascultă respirația, apoi mă izbește cît poate de tare cu piciorul chiar în șira spinării.

Cînd mi-am revenit din nou, auzeam glasuri. Veneau din camera alăturată. Forțîndu-mă să învinge slăbiciunea de care eram cuprins, am încercat să ascult ce se vorbea, doar-doar voi deslușì ceva. Zadarnic ! Cu prețul unor eforturi supraomenești, am izbutit în cele din urmă să mă tîrăsc mai aproape de ușă. Știam ce-ar fi urmat în cazul în care aș fi fost descoperit că trag cu urechea. Dar de acum nu-mi mai păsa de nimic. Și așa eram condamnat să rămîn aici legat, să mor de foame și de sete între cei patru pereți. Probabil că vila era nelocuită și deci nimeni n-ar fi dat peste mine decît, poate, din întîmplare, peste o lună-două. Or atunci eu aș fi mort de mult. Mort de foame, sau poate ucis de ei. Da ! Cu siguranță că asta este intenția celor care m-au legat : să mă lichideze și astfel să nu pot relata nimănui nimic, în primul rînd despre Alexandrescu, pe care și-au dat seama că l-am recunoscut.

Pentru prima oară de la începutul aventurii pe care o trăiam îmi părea rău că nu ținusem seamă de sfatul maiorului Vlad, care mă avertizase să nu mă mai ha-

zardez în necunoscut. Nu urmasem sfatul acestuia, și-acum iată-mă prins în capcană.

TELEGRAMA CIFRATĂ

Ajungînd lîngă ușă, mi-am lipit urechea de tăblia acesteia și am ascultat. Vorbea cel cu glasul gîjîit:

— Nu! Am hotărît! Idiotul care te-a urmărit va rămîne aici pentru totdeauna. De asta mă ocup eu... Aranjez eu totul...

— Eu nu vreau să fiu amestecat în afacerea asta, am auzit glasul lui Nucu. Nu vreau să-l am pe conștiință. Nu mă amestecați în...

— Dar tu ne-ai amestecat pe noi toți! Pentru că tu l-ai adus după tine. Asta-i! Uite ce e! N-avem timp pentru smiorcăielile tale și nici pentru ale altora. Avem de rezolvat o problemă importantă și, după asta, fiecare își ia zborul. E clar? Și mai tacă-ți gura! Aici eu hotărăsc! Tată, ți-am adus cartea „Valea Arieșului". Uite, aici, ai și fotocopiile alea...

— Ce să fac cu ele? Am încercat, dar...

— Cum ce să faci cu ele? Păi sînt copiile filelor rătăcite din carte. Au pe ele cifrul. Am fost nevoit, pentru ele, să fac încă o vizită...

„Deci omul acesta a intrat în casa mea. Și prima și a doua oară. Da! Prima dată atunci, cînd a trimis biletelul Magdei și m-a scos din casă ca pe un gură-cască,

iar a doua oară, în timp ce am fost plecat la Cîmpina. Deci el e autorul bileţelelor cu litere decupate din ziar : primul, trimis Magdei, al doilea, lăsat pe măsuţa mea. Da, acum îmi explic de ce l-a strecurat în pardesiul ei ; pentru că Nucu l-o fi informat despre «relaţiile» dintre mine şi Magda. O fi auzit, desigur, ce i-am povestit Magdei în legătură cu cartea furată. Dar dacă... ?"

O bănuială cumplită m-a cuprins.

„Dar dacă Magda are alt rol în toată povestea asta ? Dacă este şi ea amestecată ? Dacă fata asta a fost pusă înadins să se «ocupe» de mine, să mă tragă de limbă, iar eu, prostul, i-am spus tot, am informat-o despre tot ? !"

Fulgerător, mi-am amintit tot ce discutasem cu ea. Încercam să-mi dau seama dacă, prin pălăvrăgeala mea, îi dădusem sau nu vreo indicaţie. Nu ! Din fericire... nu ! Cu Magda nu reuşisem să mai vorbesc pe îndelete de la atacul din camera mea. Deci ea nu ştia nici despre păţania mea şi a inginerului Rădulescu, nici despre păţania acestuia cu ciobănaşul bistriţean — vrusesem să i-o spun, ca pe un fapt divers, să ne amuzăm, că şi alţii au parte de coincidenţe — nici despre urmărirea C.D.-ului — mai ales asta le-ar fi folosit banditilor s-o şteargă sau să-şi ia anumite măsuri.

„Nu se poate ! Magda nu e de-a lor ! Îl iubeşte pe Nucu pentru că nu ştie cine este !" îmi spuneam eu, răzvrătindu-mă împotriva oricăror fapte, aparenţe sau indicii, care ar fi dus la inculparea fetei.

— Dar dacă, totuși, Șerban a spus cuiva despre... despre ? am auzit glasul lui Nucu. Mi-e coleg. Mă vor urmări. După moartea lui. Tată ! Nu ! Nu mai vreau să fiu amestecat în toată afacerea asta ! Nu mai vreau ! Nu mai vreau și gata !

Nucu se adresase bătrînului cu cuvîntul tată. Asta m-a surprins. „Cum ? Tatăl lui Alexandrescu trăiește ? ! Păi Nucu spunea că a murit ! Că a fost ofițer și a căzut pe front, în munții Tatra. De ce-a mințit ?"

— Tu ține-ți pliscul ! am auzit din nou glasul acela gîjîit, glasul lui Jean, al omului care mă atacase pe mine, ultimul așteptat.

Jean sosise tocmai cînd eu voiam să fug pentru a-l înștiința pe maiorul Vlad.

— De ce să-mi țin gura ? Pentru că vrei tu ? M-ați chinuit destul ! M-ați obligat să fur... să... cartea asta de la Viena... Nu-i destul ?

Am auzit o lovitură înfundată.

— Dacă nu taci, îți smulg limba, idiotule ! s-a auzit din nou glasul gîjîit al lui Jean. Uit că-mi ești frate și te fac arșice, mă auzi ? Tot ce ai făcut a fost pentru tata, pentru a-l salva și, totodată, pentru a pune mîna pe obiectele acelea care valorează mai mult decît își închipuie un idiot ca tine, o găgăuță cu pretenții de profesor de istorie.

„Nucu are un frate ? Da, așa se pare. Jean e fratele lui. Poate că-s gemeni. În acest caz... în acest caz înseamnă că în mașina cu inițialele C.D. l-am văzut pe

fratele lui Nucu... pe acest Jean. Acum îmi explic cum de l-am putut confunda. Noapte, ploua, avea pălăria trasă peste frunte... Iar Nucu... Nucu e cel care a furat cartea de la biblioteca din Viena! Cum de nu mi-a trecut prin cap una ca asta? Probabil, ajutat de... de Magda! Nu! Mai degrabă de Gheorghiu. Cine știe ce rol o fi avînd și Gheorghiu în toată tărășenia asta! Nu degeaba s-a interesat maiorul Vlad de perioada cînd acesta a fost la Viena! Gheorghiu stă în acest cartier. Pe aproape... Dar de ce se face vinovat bătrînul, încît, pentru salvarea lui, Nucu a trebuit să fure de la Viena cartea aceea a lui Liebel? Și de ce nu se aude și glasul lui Schultz? Oare, pentru că nu înțelege românește?"

— Tată, ți-am adus tot ce-ți trebuie! Te rog să faci pe dracul în patru și să descifrezi! Nu mai avem timp de pierdut, am auzit glasul ușor gîjîit al fratelui lui Nucu.

— Asta și încerc să fac, a răspuns bătrînul, cu vocea puțin tremurată. Dar... nu, nu merge! Și nu înțeleg de ce...

— Cum adică? Doar ai tot ce-ți trebuie. Cartea și fotocopiile pe care eu, cu mîna mea, le-am făcut de pe foile alea rătăcite...

„Deci nu mai încape îndoială: el a fost la mine în cameră atunci... el m-a lovit", mi-am spus eu, continuînd să ascult încordat.

— Iar aici ai textul telegramei cifrate. Știți bine cu

cîtă greutate l-am obținut ! De ce zici că nu merge ? Încearcă !

— Încerc... încerc...

„O telegramă cifrată ? ! Ce fel de telegramă ar putea să fie ? De cînd ? De unde ? A cui ? Și, în afară de asta, cum s-ar putea descifra ea cu ajutorul cărții lui Liebel ? Ce rost are «Valea Arieșului» într-o afacere de acest gen ? Auzi colo ! «Valea Arieșului», furată de la Viena, să ajute la dovedirea nevinovăției tatălui lui Nucu ! În ce fel ? Cum ?"

Cîtva timp n-am mai auzit nimic. Precaut, m-am îndepărtat puțin de ușă. Curînd s-a dovedit că manevra mea a fost bine inspirată. Nu peste mult timp, cineva a deschis ușa și s-a îndreptat spre mine. Eu mă prefăceam leșinat, respirînd ca atunci cînd mă vizitaseră prima oară.

— Doarme adînc ăsta, am auzit un glas.

Deși nu-l mai auzisem pînă atunci, mi-am dat repede seama că este al șoferului. Avea un accent străin.

— Haidem ! a ordonat fratele lui Nucu.

Rămînînd singur, m-am apropiat iarăși de ușă și am ascultat. Nu se auzea nici un zgomot.

— Nu iese nimic. Nimic ! s-a auzit într-un tîrziu glasul bătrînului.

— Cum adică ? ! Îți bați joc de noi ? Vrei să afli numai tu despre ce este vorba ? Fii atent ! Nu ți-ai găsit fraierii. Pasărea Phoenix trebuie să reînvie din pro-

pria-i cenușă! Și pentru asta trebuie dezlegată telegrama cifrată.

— Cum, domnu' Alexandrescu, atunci înseamnă că degeaba am adus textul telegramei? V-am spus ce greu am obținut o fotocopie...

Vorbise șoferul C.D.-ului. L-am recunoscut după accentul străin.

— Poate că nu e bună fotocopia telegramei. Cine poate fi sigur că este cea căutată de noi? Dacă v-ați înșelat, domnule Ale? (Îi spunea Ale, folosind probabil inițialele numelui șoferului: A și L.)

— Imposibil! Am primit această telegramă de la B. 508. Chiar din mîna lui. A copiat-o, fotografiat-o el, personal, din dosarul secret al fratelui lui Spürgel. Nu există nici o îndoială. Fratele lui Spürgel, cu mîna lui, a scris pe colțul telegramei recepționate la Viena: „Primit, 24 august 1944". Deci atunci, cînd a fost transmisă de la București. Tot fratele lui Spürgel a mai spus, la interogator, că asta a fost ultima comunicare primită de el din partea ambasadei germane de la București, în august 1944. Apoi, legătura s-a întrerupt.

„Fratele unui oarecare Spürgel? Dar ăsta cine o mai fi? m-am întrebat eu. S-a vorbit despre un dosar secret... Oare cine o fi *individul*? Vreun *criminal* de război nazist arestat în Austria?"

— Totuși, ceva nu este în regulă, domnule Ale...

Vorbise bătrînul. Tot el a continuat:

— Numai cifrul este de vină ! Probabil că... Nu ! Nu merge și pace ! Ce, credeți că eu n-aș vrea ?

— Ce înseamnă asta, hai ? Ia fă bine și explică-mi imediat ! a răcnit, scos din fire, fratele lui Nucu.

— Cifrul nu e bun.

— Cum nu e bun ?

— Ori Günther nu l-a scris corect, ori...

„Günther ? Așadar omul acesta știe... a auzit de Günther ? Cînd ? În ce împrejurare ?" m-am întrebat eu.

— Eu făceam doar oficiul de transmitere prin morse, prin radio. Numai Günther lucra cu cartea asta. El codifica. Cel de la Viena, Spürgel, care primea mesajele, avea și el una. Dacă cineva ar fi interceptat... să zicem, vreo telegramă cifrată, nu putea face nimic cu ea. Decodificarea se putea face doar cu una dintre cărți. Și sînt doar două în toată lumea...

— Știu toate astea ! Știu ! Știu ! Mi le-ai spus de o mie de ori pînă acum. Descifrează ! a răcnit iarăși Jean.

— Aș descifra. Dar cifrul nu e bun. După cîte știu, din cînd în cînd Günther modifica cifrul. Probabil că l-a modificat... l-a modificat...

— Cum adică ? Vorbește, pînă nu-și revine imbecilul ăsta de Nucu.

Abia atunci am înțeles că Nucu zăcea în nesimțire, probabil în urma loviturii administrată de Jean.

Cîteva clipe n-am mai auzit nimic. Se vede treaba că bătrînul se străduia să descifreze cu ajutorul căr-

ții lui Liebel. „Dar ce anume ? O telegramă ? Un mesaj cifrat ? Cînd fusese transmis ? Pe vremea războiului ? Bine, dar, în acest caz, ce importanță mai putea avea un asemenea mesaj acum, după atîția ani de la transmiterea lui ? Războiul s-a terminat de mult. Arhivele au fost răscolite și pararăscolite. N-a mai rămas nimic nesfîrtecat de privirile avide ale tuturor celor dornici de senzație, sau de publicitate, ale celor care au vrut să stabilească adevărul istoric, sau să-l falsifice. Atunci ce-ar putea să conțină telegrama cifrată ?“

Iată întrebările pe care mi le puneam într-una, așteptînd și eu, și cei de dincolo ca bătrînul să dezlege taina.

— Nu merge. Nu iese nimic și pace !

— Explică-mi ce trebuie făcut ! Cum codifica Günther ?

— Dar ți-am mai spus, Jeane...

— Nu mai știu nimic din ce mi-ai spus ! La ora asta nu mai pot judeca, nu-mi mai pot aminti. Repetă ! Repetă, auzi ? !

— Codificarea se făcea foarte simplu.

— Atît de simplu, că noi ne uităm ca niște imbecili la telegrama asta de cîteva rînduri și n-o putem descifra ! Dă-i drumul ! a țipat fratele lui Nucu.

— Păi... cum ți-am mai spus...

— Nu mi-ai mai spus ! Am uitat tot. Auzi ? Tot ! Spune acum !

— Păi fiecare cuvînt din textul unei telegrame era

înlocuit cu un grup de patru sau cinci cifre. Să luăm, de pildă, cuvîntul „land", țară. Acest cuvînt se căuta în cartea lui Liebel. Se găsea, să zicem, la pagina 203, pe rîndul 7, iar pe acest rînd era al treilea cuvînt din cap. În textul cifrat, în loc de cuvîntul land, apărea 203, plus 7, plus 3. Adică 20373. Singurul care putea descifra era corespondentul de la Viena, care avea și el o carte asemănătoare. Gestapoul alesese în mod expres cartea lui Liebel, pentru că în întreaga lume existau numai două exemplare. Dar...

— Dar ce ?

— Pentru mai multă siguranță, uneori se schimba cheia. La numărul paginii, care după spusele lui Günther se nota cu litera P, se adăuga sau se scădea ceva. Două cifre. La fel și la numărul rîndului. Dar această adăugare și scădere trebuia să se facă potrivit unei inecuații, unei anumite formule...

— Păi văd că ai cheia aici. Uite formula ! Se află pe fotocopia asta, am auzit glasul lui Jean.

Zicînd acestea, el a citit... inecuația pe care eu o schimbasem așa, într-o doară. La P, numărul paginii, adăugasem două cifre aiurea, care-mi trecuseră mie prin cap. Deci asta căutaseră ei ! Puseseră mîna pe exemplarul de la Viena — îl furase Nucu — dar pe filele acestui exemplar nu se afla nici un cifru, nici o inecuație. De aceea nu se mulțumiseră cu exemplarul pe care-l furase Nucu din biblioteca de la Viena. Negăsind cifrul căutat, începuseră vînătoarea pentru

găsirea celui de-al doilea exemplar al „Văii Arieșului". Or el se afla la noi, în România. Îl folosisem eu ca bibliografie. Pînă în momentul cînd depusesem teza de doctorat spre consultare — cu cîteva zile înainte de susținerea lucrării — nimeni nu știa de existența lui. Ba nu! Știa Magda! Ea le-a spus și celor din Viena. Ea l-a făcut pe Schultz să vină încoace. Adulmecînd prada, rechinul se repezise imediat.,. Furaseră al doilea exemplar de la profesorul Secăreanu. Dar cifrul... se afla pe filele rătăcite la mine. Iar inecuația de pe ele era greșită, pentru că cifrul îl schimbasem eu. Ah, dacă bandiții ar fi știut că adevăratul cifru se afla în carnețelul meu!

În ciuda situației disperate în care mă aflam, am simțit o bucurie de nedescris la gîndul că dejucasem planurile acestor indivizi, că încurcasem țițele unei afaceri despre care nu știam mare lucru, dar eram convins că ea prezenta o importanță deosebită. Le încurcasem țițele, împiedicîndu-i să descifreze telegrama... mesajul acela...

— Cum adică? Să nu putem afla unde se găsește ascunsă lista aceea blestemată? Să nu găsim globul de argint, în care se află salvarea... da, salvarea tatii? am auzit iar glasul fratelui lui Nucu. A, uite că și-a revenit și frate-meu. Ți-a priit odihna, hm?

— O să-mi plătești tu pentru asta!

— Încet, încet, îngerașule... După ce voi găsi globul de argint, puțin mă mai interesează ce ai de gînd.

Probabil că n-o să te mai văd curînd. Important e să-l salvăm pe tata. Pentru asta mă zbat.

— Nu asta te interesează pe tine ! Nu asta te-a făcut să dezlănțui toată această afacere ! a strigat deodată Nucu. Ci altceva ! Bijuteriile lui Spürgel ! Bijuteriile din globul de argint ! Pentru ele ai făcut totul ! Puțin te interesează salvarea tatii ! M-ai șantajat, spunîndu-mi că viața tatii este în pericol. Că distrugînd lista din globul de argint, listă pe care e scris și numele lui, tata va fi în afară de orice pericol. Că după aceea puteam fi și eu cu fruntea sus, puteam spune oricui că tatăl meu trăiește. Puteam scăpa de minciuna care a devenit coșmarul vieții mele.

— Încetișor, îngerașule ! Iar ți-au cam cedat nervii ! Cum dracu pot fi frate cu un asemenea imbecil ?

— Recunoaște că vrei doar bijuteriile. Dacă găsim globul de argint...

— Ei bine, da ! Mă interesează bijuteriile vîrîte de Spürgel în acest glob. Și nu numai pe mine mă doare asta, ci și pe cei care au pus mîna pe mesajul cifrat. Domnul Ale, de pildă ! A venit în România special pentru asta. Vouă, ție și tatii, o să vă dau lista și celelalte hîrțoage să vă spălați cu ele pe cap. Să șantajați, și prin asta să cîștigați, poate, mai mult decît voi cîștiga eu și ceilalți din bijuteriile care nu se pot plasa aici, în țară. Vă veți putea cîștiga existența așa pînă la adînci bătrînețe. Pentru a scăpa de voi, de șantajul vostru... ăia de

pe listă vor plăti mereu. Vă vor face o pensie viageră, cu plată lunară.

„Un glob de argint ? Am auzit bine ? Deci ei caută un glob de argint, în care se află o listă cu niște nume, mi-am zis eu. O listă compromițătoare... Cine a ascuns acest glob ? Spürgel ? Dar cine este acest Spürgel ? Cînd și de ce a ascuns lista și bijuteriile în globul de argint ? Dacă, într-adevăr, ele au o valoare atît de mare, atunci îmi explic de ce toată această mobilizare de forțe. Ale a sustras o piesă — pare-se o telegramă cifrată — dintr-un dosar secret, a fotografiat-o, a venit în România special pentru a aduce telegrama cu pricina. Între el și Schultz legăturile sînt de acum clare. Au venit împreună. Dar cine o fi șeful ? Schultz sau Ale ? De ce, însă, nu i se aude de loc glasul acestui Schultz ? Lucrează oare cu bătrînul, îl ajută, încearcă să descifreze împreună mesajul ?"

— Nu... nu iese nimic ! Zadarnic ! Zadarnic ! Va trebui să abandonăm...

— Să abandonăm ?! a țipat Jean, ca din gură de șarpe.

Bătrînul i-a răspuns calm, potolit :

— Da. Știi bine că exemplarul lăsat la hotel se va autodistruge. Ei bine, îl vom distruge și pe ăsta.

— Să-l distrugem ? De ce ?

— Pentru că, dispărînd ambele exemplare, nimeni nu va mai putea descifra această telegramă. Și vom fi scăpați. Pentru totdeauna ! Nucu se va întoarce la tre-

burile lui. Nimeni nu-l bănuieşte. La urma urmei, chiar dacă s-ar şti că el a furat de la Viena acel exemplar... aici, în ţară, n-a mai făcut nimic rău. A strecurat doar un bileţel în pardesiul colegei lui, ajutîndu-ne să-l îndepărtăm de acasă pe... ăla de colo, pentru ca tu, Jeane, să poţi fotografia.

— Doar atît a făcut? Doar atît? Şi, pentru asta, voia să fie părtaş la bijuterii? Ce vrea? Ce vrei, hai? N-ai făcut nimic în toată afacerea asta! Ai furat o carte şi ai trimis-o în ţară printr-un coleg. Ţi-era frică să nu fi filat...

„A! Deci... prin Gheorghiu. Prin Gheorghiu a trimis Nucu cartea furată", am gîndit eu, fulgerător.

Putem răspunde, de-acum, la încă o întrebare. Aceea privind rolul lui Gheorghiu. Dar, oare, acesta era implicat în toată afacerea? Adusese cartea, ştiind că e furată, sau a fost vîrîtă într-un pachet?

— Şi-acum, ce vreţi? a urlat Jean, pradă unei furii cumplite. Să distrugem ultima speranţă de a descifra telegrama trimisă de Spürgel fratelui său? Ultima speranţă de a găsi bijuteriile? Niciodată! Să ştiu că voi încerca toată viaţa să o descifrez! Globul de argint cu bijuteriile şi cu lista ălora trebuie să fie ale mele!

— Asta nu! s-a auzit glasul bătrînului. Cartea şi telegrama trebuie distruse.

— Telegrama asta, sustrasă cu atîta trudă de la Viena?

— Da! Va dispare şi ea pentru totdeauna! O voi

arde acum, în fața voastră, împreună cu cartea lui Liebel, pentru ca nimeni, niciodată, să nu mai poată descoperi lista aceea, iar taina globului de argint ascuns de Spürgel, în noaptea fatală, să rămînă pe veci nedezlegată. De acord, domnule Ale ?

— Da !

— Iar eu o să dispar de unde am venit. Toată lumea știe că un ofițer — Alexandrescu — a căzut în munții Tatra. În locul lui există contabilul Alexandrescu, care lucrează la o fabrică din nordul Moldovei, de lîngă Vatra Dornei. Acolo va rămîne pînă la adîncul bătrîneții. Dă-mi cartea !

— Niciodată ! Niciodată ! Înapoi ! Mîinile sus ! a țipat Jean.

În clipa următoare am auzit o izbitură înfundată.

— Ah ! Canalie ! Voiai să mă lovești pe la spate, frate-miu ? a urlat Jean. Ei bine... O să termin cu tine... O să termin acum... acum...

În clipa aceea a răsunat o împușcătură.

— Mîinile sus ! Ale ! Și tu, bătrîne ! a răcnit din nou fratele lui Nucu. Altfel vă curăț pe toți... pe toți ! Vreau bijuteriile ! Vreau...

Deodată s-a auzit ușa de la intrare, sărind cît colo.

— Hände hoch ! a răsunat pe neașteptate glasul lui Schultz, și, imediat, cel al maiorului Vlad.

— Mîinile sus ! Hai, hai toți ! Fără nici o excepție ! Hei, Jean Alexandrescu, zvîrle jucăria aia din mînă ! S-aude ? Domnule... Schultz, ia, te rog, pistolul de la domnul...

„Cum? Schultz a venit împreună cu maiorul Vlad? Nu era aici, în cameră, cu bandiții? Cum se poate?" aproape că am strigat eu.

Dar strigătul meu n-a fost decît un geamăt, la fel de slab ca cel pe care îl auzeam în camera alăturată: geamătul omului pe care îl împușcase Jean. Oare pe cine împușcase! Pe Nucu?

Da. Acum eram sigur că pe Nucu îl împușcase, deoarece, după ce trăsese, Jean a amenințat pe Ale și pe bătrîn.

PASĂREA PHOENIX NU VA MAI RENAȘTE

Doctorul care m-a vizitat mi-a prescris să stau în pat cîteva zile. Aveam o contuzie serioasă la cap și alta la șira spinării.

— Trebuie să stai cît mai mult nemișcat, pe pat tare! mi-a recomandat el. Ai un început de discopatie. Una dintre vertebre a fost lovită puternic de un corp contondent. Nu mă interesează în ce împrejurări, meseria de medic presupune și discreție, dar sfatul pe care ți-l dau te rog să-l urmezi întocmai!

Spunînd acestea, a plecat, lăsîndu-mă singur, condamnat să privesc în tavan și să recapitulez toate întîmplările. Acum nu mai regretam faptul că nu îl ascultasem pe maiorul Vlad și că mă aventurasem în seara aceea. Doream un singur lucru: să aflu care era taina

globului de argint, cine fusese Spürgel și despre ce bijuterii vorbise Jean. Oare Günther spusese că „Valea Arieșului" valorează o comoară, gîndindu-se la aceste bijuterii ?

În zadar, însă, îmi puneam toate aceste întrebări și multe altele pe lîngă ele. Cu bruma de date pe care le aveam, nu-mi puteam răspunde.

Stăteam așa de cîteva ore, cînd am auzit telefonul sunînd. Era maiorul Vlad, care dorea să știe cum mă simt.

— Relativ bine, am spus eu. Dar aș dori tare mult să vorbesc cu dumneavoastră !

— Dacă aceasta vă este dorința, ei bine, voi încerca să v-o satisfac. Dacă mă primiți, sosesc la dumneavoastră peste cîteva minute. De altfel, și eu aș vrea să aflu unele lucruri...

*

De îndată ce maiorul Vlad a sosit, am și început să-l asaltez cu întrebările.

— Înainte de a vă răspunde, aș vrea însă să vă spun și eu ceva, a început el. Vă rugasem să nu-mi ascundeți nimic. Așa stînd lucrurile, ar fi trebuit să-mi destăinuiți unele lucruri. De pildă că, într-o seară, ați aflat că șoferul unui C.D. a făcut o cursă în Ferentari, cu un coleg de-al dumneavoastră.

— Din păcate, n-a fost așa ! În mașină n-a fost colegul meu Nucu Alexandrescu, ci cineva care semăna cu el. Să vă povestesc...

În cîteva cuvinte i-am relatat întîmplarea care mă dusese spre cartierul Ferentari și tot ce auzisem acolo, în vila aceea, în timp ce fusesem legat.

— Credeam că „descoperirea" mea este lipsită de importanță. De altfel, cînd am plecat spre Ferentari, am fost hotărît doar să văd unde stă Gheorghiu. Să văd, cum se zice, despre ce este vorba. Nu credeam nicidecum că voi ajunge acolo unde am ajuns și să cad în capcană. Abia după ce mi-am dat seama că omul care traversase strada dinspre casa de peste drum era Schultz, am fost sigur că nimerisem unde trebuia. Am vrut să vin și să vă telefonez, dar, cînd am dat să fug, m-am lovit piept în piept cu acel Jean care, ca și la „vizita" pe care mi-o făcuse în casa mea, mi-a tras una în creștetul capului atît de tare, încît am leșinat. Banditii credeau că le-am descoperit bîrlogul, urmărindu-l pe Nucu din cauza... hm, din cauza geloziei.

— Pînă de curînd și eu am crezut la fel, a spus, zîmbind, maiorul Vlad. Acum, însă, îmi dau seama că ai mult mai mult spirit de observație decît credeam. Deci totul a pornit de la adresa asistentului Gheorghiu și de la faptul că eu m-am interesat în ce perioadă a fost acesta la Viena. Mda, într-un fel ai făcut o legătură foarte bună. Fără să-ți fac complimente, mă văd obligat să recunosc că ai bune calități de detectiv. Acum știți de ce mă interesam de Gheorghiu ?

— Da. Pentru că el a adus, din Austria, exemplarul... furat de Alexandrescu. Oare el știa ce transporta ?

— Nu! I s-a făcut un pachet pe care trebuia să-l expedieze în România „Post restant", oficiul P.T.T. Suceava. Pentru că acolo se afla „tatăl" lui Nucu Alexandrescu.

— A! Da! Parcă am înțeles ceva din discuția lor... Da... Da... Că el se va întoarce la o întreprindere din Vatra Dornei, să... Tii! Ce prost am fost! Să nu-mi dau seama... Sînt lipsit de imaginație! Asta-i!

— Dimpotrivă! Părerea mea este că aveți, cum se zice în meseria noastră, fler. Și acum să revenim de unde am plecat. Doresc să-ți dau toate elementele problemei acum, după ce mi-ai povestit tot ce s-a întîmplat în vila aceea părăsită, de pe strada Șoimului. Nu de alta, dar cine îmi garantează că din toată această întîmplare nu va ieși o povestire? Și subiectul ar merita, pe bună dreptate. Deci... prima întrebare!

Am stat cîteva clipe să mă gîndesc, apoi am început literalmente să-mi bombardez interlocutorul:

— Ce telegramă voiau să descifreze oamenii aceia? Despre ce glob de argint era vorba?

— Cam multe întrebări deodată! Să le luăm pe rînd. Știți la ce foloseau cele două exemplare, unicele în lume, ale cărții lui Liebel?

— Da. Se codifica textul, transformîndu-l în cifre. Günther avea un exemplar, iar la serviciul secret al gestapoului de la Viena se afla cel de-al doilea. Oricine ar fi interceptat un mesaj, nu putea să-l descifreze fără

cartea respectivă. Ştiu şi faptul că, din cînd în cînd, se schimba codul. Am aflat totul din spusele bătrînului, atunci cînd eram legat. M-am prefăcut leşinat.

— Dar dumneavoastră sînteţi o adevărată comoară, domnule! a exclamat maiorul Vlad. Deci ştiţi în ce încurcătură i-aţi vîrît schimbînd cifrul? Ei da! Schimbarea aceea s-a dovedit grozav de inspirată! Altfel reuşeau să descifreze şi...

— Şi tot n-ar fi făcut nimic, deoarece, peste cîteva minute, aţi fost acolo şi aţi pus mîna pe ei. Deci, nu le-ar fi folosit.

— Asta e adevărat. Dar dacă cercetările noastre erau mai îndepărtate? Dacă nu ne aflam acolo în seara aceea? Oricum, schimbarea cifrului a fost salutară. Acum răspunsul la prima întrebare. Vreţi să ştiţi ce conţinea telegrama cifrată? Povestea este cam lungă.

Maiorul Vlad a făcut o pauză, apoi a reluat:

— În august 1944, la cîteva minute după comunicatul despre întoarcerea armelor împotriva hitleriştilor, la sediul gestapoului din Bucureşti era o fierbere de nedescris. Cum să se evacueze documentele secrete, anumite planuri şi chiar averea fabuloasă a membrilor de elită ai serviciului secret? Iată ceea ce îl preocupa în cel mai înalt grad pe Spürgel, şeful agenturii din Balcani. El deţinea listele tuturor spionilor şi colaboraţioniştilor pentru secţia 8, cea mai importantă dintre secţiile agenturii de spionaj. Documentele trebuiau să ajungă cu bine în Germania, sau să fie puse

la păstrare pentru mai tîrziu, cînd, din punctul de vedere al hitleriştilor, situaţia ar fi evoluat în bine şi ar fi fost momentul ca reţeaua să fie reactivată. Spürgel a ales a doua soluţie : a ascuns documentele şi bijuteriile cele mai de preţ ale membrilor ambasadei. Îşi dădea seama că nu va putea răzbate cu ele pînă în Germania fără mari riscuri. De aceea a vîrît într-un glob de argint unele documente şi bijuteriile şi a ascuns acest glob. Unde ? Doar el ştia ! N-a vrut să spună nimănui. Îţi închipui ce-ar fi însemnat dacă aceste documente cădeau atunci în mîna noastră !

Maiorul Vlad a făcut din nou o pauză.

— Temîndu-se însă că nici el nu va scăpa cu viaţă pentru a ajunge şi a informa pe ai săi, Spürgel a întocmit o radiogramă către fratele său din Viena, indicîndu-i poziţia ascunzătoarei globului de argint. S-a adresat apoi lui Günther, cerîndu-i să codifice radiograma. Acesta s-a executat. Dar... Maiorul Vlad a făcut o pauză. Günther s-a gîndit să dejoace planurile lui Spürgel. A codificat radiograma, însă... a schimbat cifrul. Înţelegi ? De aceea, fratele lui Spürgel, care a primit-o la Viena, n-a înţeles nici o iotă din ea. Astfel, secretul ascunzătorii globului de argint a rămas pe veci un... secret. Iar Spürgel, singurul care ar fi putut să spună unde era ascunzătoarea, n-a mai ajuns la Viena sau în Germania. A căzut pe undeva, prin Ardeal, pe cînd încerca să treacă frontul la ai săi.

— Totuși, cineva știa de această ascunzătoare ! am intervenit eu.

— Cine ?

— Günther. El codificase textul telegramei. Îi știa deci conținutul în clar.

— Tocmai de aceea el a plătit cu viața. Spürgel l-a ucis la cîteva ore după transmiterea telegramei. Cadavrul lui Günther a fost găsit în beciurile gestapoului.

— Dar Günther a avut vreme să dejoace planurile lui Spürgel ! A trimis cartea profesorului Secăreanu printr-un om de încredere. L-a avertizat pe Secăreanu că această carte „valorează o comoară" și să n-o dea nimănui și să nu vorbească nimănui despre ea.

— Deducțiile dumneavoastră sînt exacte, a spus, zîmbind, maiorul. Așa credem și noi că s-au petrecut lucrurile. Cu o precizare : Günther a trecut pe una din file *adevăratul cifru*, pe care l-a întrebuințat el, cînd a transmis telegrama.

— Acum e limpede, am intervenit eu, în timp ce maiorul Vlad se oprise, pregătindu-se să-și aprindă o țigară. Probabil că bătrînul Alexandrescu și alții erau pe listele acelea ale gestapoului ca spioni, colaboraționiști. De aceea aveau tot interesul să pună mîna pe globul de argint, să distrugă listele compromițătoare ale celor recrutați pentru serviciul de spionaj și lăsați să aștepte „vremuri mai bune". Abia acum înțeleg de ce Jean zicea că el ia bijuteriile, iar ceilalți vor trăi din șantaj. Nu pricep, însă, un lucru : de unde pînă unde

s-a aflat, acum, după atîţia ani, de această radiogramă, de acest mesaj cifrat ?

Maiorul Vlad a zîmbit :

— La ambasada germană lucra, ca tehnician, un oarecare Alexandrescu. Tehnician care transmitea prin radio telegramele. Într-un fel, el reuşise să cîştige încrederea lui Günther. Cînd Günther a simţit că Spürgel vrea să-l lichideze, i-a spus lui Alexandrescu despre telegrama cifrată, pe care acesta tocmai o transmisese. Să fim însă înţeleşi : nu i-a suflat nici o vorbă despre locul ascunzătorii. I-a relatat numai schimbarea de cifru şi faptul că „Valea Arieşului" a fost pusă la adăpost. Unde ? La cine ? Asta a rămas un secret pentru Alexandrescu. Günther a reuşit doar să-i comunice acestui Alexandrescu cum lucra el cu cartea respectivă.

— Alexandrescu avea deci posibilitate să găsească acel glob.

— Cu condiţia să aibă copia radiogramei, cartea — care, de acum, valora, vorba lui Günther, o adevărată comoară — şi, mai ales, noul cifru. Copia radiogramei se afla undeva, la Viena, la fratele lui Spürgel, iar cartea şi cifrul cel nou...

— Totuşi, nu înţeleg de ce Alexandrescu n-a acţionat imediat după război ! O avere fabuloasă merită, zău, strădania unor cercetări oricît de îndelungate.

Maiorul Vlad a zîmbit de-a binelea :

— Pentru că Alexandrescu... a murit. A murit pe front vitejește, spălîndu-și rușinea de a fi fost în serviciul ambasadei germane.

— Mort pe front ?! Atunci cine era bătrînul acela, căruia cei doi Alexandrescu îi ziceau tată ?

— Spuneai că ai auzit ce vorbeau acolo, în camera alăturată. Acest nou Alexandrescu, cu actele primului, era contabil la o fabrică din nordul Moldovei. De fapt, el este un individ periculos, care și-a însușit identitatea celui căzut pe front. Cei doi — falsul și adevăratul Alexandrescu — au luptat împreună. Rănit de moarte, adevăratul Alexandrescu, i-a destăinuit secretul camaradului său, rugîndu-l să-i comunice totul lui Jean. Jean știa că individul nu era tatăl lui, pe cînd Nucu habar n-avea. În 1945, cînd adevăratul tată a murit pe front, Nucu era un băiețaș de 4 ani. Cînd Jean i l-a prezentat lui Nucu pe acest presupus tată, i-a înșirat o poveste întreagă : că, de fapt, tatăl lor trăiește, dar e nevoit să se ascundă, să se ferească de ochii lumii, pentru că undeva, într-un glob de argint, există un document compromițător care, odată cunoscut, l-ar duce pe bătrîn pe banca acuzaților pentru nu știu ce crime de război.

— Înțeleg ! Deci Nucu era șantajat. I s-a cerut să găsească, cu orice preț, cartea lui Liebel. Cînd a plecat la Viena, i s-a cerut s-o caute acolo. Norocul i-a surîs. Găsind-o, i s-a cerut de ai lui să o fure.

— Exact. De aici încolo cred că totul vă este limpede.

— Nu chiar așa, am spus eu. Ei puteau trece, totuși, mai devreme la... acțiune. De ce n-au făcut-o ?

— Pentru că noul Alexandrescu nu fusese reactivat decît de puțină vreme. Oricît de mult l-ar fi tentat comoara, el nu putea acționa. A acționat abia cînd o anumită agentură de spionaj străină, în slujba căreia era, i-a cerut să afle cu orice preț unde se află globul de argint, pentru a reactiva toată rețeaua. Această agentură a trecut la lucru, după ce și-a procurat radiograma. Cum ? Din dosarul fratelui lui Spürgel de la Viena, criminal de război demascat de curînd. Planul de reactivare a rețelei se numea „Acțiunea Phoenix". Dar noul Alexandrescu a fost „reperat" pe cînd lua legătura prin radio cu agentura. Bănuiești cum ?

— Cum ?

— Întîmplarea... Unui inginer geolog, aflat la lucru pe niște „coclauri", cum are el obiceiul să spună, i s-a defectat într-o bună zi aparatul de emisie-recepție. Ei bine, un ciobănaș bistrițean i-a dat o idee. Văzuse pe un alt „radiofonist" cercînd să ia legătură cu cineva și repetînd mereu „Fenix", „Fenix". Inginerul a crezut că e vorba de trei litere : F.N.X. Că, deci, omul acela este un radiofonist amator, care-i poate repara radioul. Dar individul, un bătrîn de aproape 60 de ani, s-a ferit ca de foc să recunoască... A mințit că nu are un aparat de emisie și așa mai departe... Inginerul...

— Să-i spun pe nume ? Tiberiu Rădulescu !

— Exact. Inginerul Rădulescu a povestit întîmplarea colegilor săi și apoi altora. Așa a ajuns vestea pînă la organele noastre de securitate, care l-au „filat" pe bătrîn. F.N.X. înseamnă, de fapt, „Phoenix". Iar „Acțiunea Phoenix" însemna reactivarea întregii rețele de foști spioni și colaboraționiști pentru o agentură străină. Pe ce bază ? Pe baza listelor aflate în globul de argint. Cine nu răspundea la... apel, era șantajat, amenințat cu denunțarea.

— Înțeleg...

— Pasărea „Phoenix", după spusele legendelor, renaște din propria-i cenușă. În concepția agenturii străine, rețeaua condusă altădată de Spürgel trebuia să renască și ea din propria-i cenușă. Dar, vă dați seama, datorită organelor noastre de securitate, această „Pasăre Phoenix" nu va mai renaște niciodată.

În timp ce maiorul Vlad vorbea, mi-am amintit de ziua aceea de duminică... de incidentul cu controlul circulației... de cutioara aceea aruncată în mașină.

— Ce întîmplare ! am murmurat eu.

— La ce vă referiți ? m-a întrebat maiorul Vlad.

— La întîmplarea cu mașina... cînd ați trimis „demeceul" după noi... după mine și după inginer...

— A ! Da ! Vă închipuiți cît de mirat a fost „bătrînul" de la Vatra Dornei, descoperindu-l pe inginerul Rădulescu în București în... vila pe care el o supraveghea din cauza dumneavoastră. A fost fericit să poată scăpa de doi oameni dintr-o dată : de inginer, bănuit

că ar putea să-l dea în vileag cu chestia aceea, cu radioemițătorul, și de dumneata, ca indezirabil... Din fericire, însă, cineva ne-a dat un telefon.

— Cine ? am întrebat eu.

— Nu ghicești ?

Am stat cîteva clipe pe gînduri, apoi am răspuns :

— Nu. Nu știu cine ar fi putut face un gest atît de frumos !

— Vedeți, a început maiorul Vlad, în toată banda asta a fost atras și cineva nevinovat... Un om care, dintr-un sentiment filial, a furat o carte și... cam atît.

— Nucu ?!

— Da ! El a dat telefonul. Nucu Alexandrescu nu făcea parte din bandă, nici din rețeaua de spionaj, dar fratele lui și „bătrînul" sperau să-l recruteze. Adevăratul șef era Ale. Venise special din vest pentru a reactiva rețeaua, pentru „Acțiunea Phoenix".

— Deci Nucu... el m-a salvat ! am îngăimat eu mirat.

— Da. El. El v-a salvat. Aflînd de intenția „bătrînului", ne-a telefonat. După părerea mea, Nucu este totuși un om cinstit. Dovadă că nu voia să fie amestecat în treburile fratelui său o constituie însă și... incidentul de acolo, din vila aceea. Jean a încercat să-l omoare, împușcîndu-l. Nucu a scăpat însă cu viață. Este la spital acum.

Veștile care ni se aduceau erau atît de neașteptate, încît pur și simplu mă uluiau. De-acum, totul mi se

părea limpede. Dezlegasem toate enigmele. Știam întreaga țesătură a acestei aventuri pe care o trăisem. Nu mi-aș fi putut închipui niciodată că în spatele furtului celor două exemplare ale „Văii Arieșului" se afla, de fapt, o vastă încercare de a reactiva o rețea de spionaj, că, pentru aceasta, un anume Ale va aduce fotografia unei telegrame cifrate, declanșînd totul.

— Mda ! Acum știu cine a furat exemplarul acela de la profesorul Secăreanu : șoferul C.D.-ului.

— Exact ! a aprobat maiorul Vlad.

— Stați ! am exclamat eu. Acum știu și cine este Schultz ! Probabil un bandit, ca și Ale ! Au venit împreună ! Ale, care știe românește, i-a făcut bileţelele acelea. Știți, acolo, în vila aceea unde eram prizonier, Schultz nu vorbea nimic... semn că nu înțelegea limba română...

Maiorul Vlad a început să rîdă :

— Dragul meu, e timpul să te contrazic !

Spunînd acestea, s-a îndreptat spre geamul încăperii care dădea spre stradă și a făcut un semn. Apoi a revenit lîngă patul meu.

— Înainte de a-ți spune ce e cu Schultz, să fumăm o țigară.

În clipa cînd își aprindea țigara, am auzit soneria. Maiorul s-a îndreptat spre ușă și a deschis. În prag a apărut un căpitan de securitate, care a salutat politicos, apoi s-a întors cu spatele, și-a scos chipiul, și-a

pus o perucă, apoi o pereche de ochelari cu ramă groasă și...

— Schultz! am exclamat eu, de îndată ce s-a întors spre mine.

Era, într-adevăr, Schultz, profesorul de la Viena.

— Îmi permiteți să mă recomand! a spus el într-o curată limbă românească. Sînt căpitanul de securitate Mircea Babeș.

— Și-atunci? Schultz? am întrebat eu. Cum... dumneavoastră...?

Maiorul Vlad rîdea de-a binelea.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, mi s-a adresat el, că n-a existat niciodată un adevărat profesor Schultz! Și, deci, nici propunerea aceea a Institutului din Viena,.. de a vă publica lucrarea... În realitate, acest „Schultz" n-a fost decît căpitanul Babeș, care vorbește o germană perfectă. La începutul tuturor întîmplărilor pe care le-ai trăit, organele noastre de securitate, avînd informații despre așa-zisa acțiune „Phoenix", căutau și ele — să nu zîmbiți! — căutau și ele cartea lui Liebel. Știam că ați folosit-o ca bibliografie. Dacă v-am fi întrebat direct unde se află, am fi putut greși. Cunoști probabil proverbul: „Pisica cu clopoței nu prinde șoareci". Un pas greșit și totul s-ar fi năruit. Nu mai adulmecam nici o urmă.

— A! De aceea a fost nevoie să inventați un profesor Schultz?

— Și pentru alt motiv : voiam să aflăm cine se mai interesează de carte... Înțelegi ? Cartea a devenit la un moment dat o momeală.

— Și astfel s-a ivit Schultz !

— De teamă că bandiții vor bănui ceva, căpitanul Babeș a fost nevoit să se comporte ca un veritabil străin, să-și ia cameră la hotel, să ducă acolo tot felul de bagaje, notițe scrise în germană cu litere latine, dar ușor ascuțite — influență gotică, precum bine ați remarcat — să fie, pentru bandiți, un fel de profesor maniac, care vrea și el să pună mîna pe „Valea Arieșului". De fapt, apariția personajului Schultz mai avea un scop : ne așteptam ca bandiții să-l racoleze, să-l tragă într-un fel în mașinațiile lor. Și-atunci Babeș intra în vizuina lor. N-a fost așa. Dimpotrivă !

— Au vrut să-l compromită. Iar pentru asta, Jean s-a dus la hotel, a intrat pe furiș în camera dînsului și i-a pus pe noptieră volumul furat de la profesorul Secăreanu. În felul acesta, sperau că vă vor deruta cercetările. Pe mine, spun drept, m-au derutat. Am fost convins că Schultz, alias căpitanul Babeș, a furat cartea. Stați ! am exclamat eu.

— Ce mai e ?

— Acum îmi dau seama că nu am avut vedenii ! Pe tovarășul căpitan Babeș-Schultz în mintea mea, l-am văzut odată într-o mașină... Am vrut să opresc, dar am trecut pe stop și am fost amendat.

Cei doi ofițeri rîdeau de-a binelea.

— Apoi l-am văzut parcă într-un Opel-Record alb... În duminica aceea de pomină...

Maiorul Vlad m-a oprit :

— Căpitanul Babeș a primit ordin să vă „păzească". Răspundea de viața dumneavoastră. De cînd a dispărut de la hotel, Schultz a redevenit căpitanul Babeș și, în această calitate, vă supraveghea locuința, v-a „condus" spre Sinaia. Oricum, trebuie să recunosc ceva : spiritul dumneavoastră de observație !

Am zîmbit, stingherit.

— Trebuie să vă spun — pentru a cîta oară ? — că aveți fler de... detectiv. Fără glumă ! Nu oricine poate face ceea ce ați făcut dumneavoastră.

— Adică să încurc treburile... și să vă încurc.

— Nici vorbă de așa ceva ! Dimpotrivă ! Ne-ați fost de un real folos.

Spunînd acestea, s-a ridicat de pe scaun, pregătindu-se de plecare. Ne-am luat la revedere, strîngînd cu căldură mîna lui Schultz-Babeș, „îngerul meu păzitor".

Înainte de a ieși, maiorul s-a oprit, însă, în ușă, amenințîndu-mă cu degetul, în glumă :

— Dacă ai ști ce era să ne faci ! Hm ! Dacă, schimbînd cifrul așa, în joacă, precum ai spus, nu ți-l notai pe cel bun, taina globului de argint ar fi rămas o taină și pentru noi toți.

*

Abia plecase maiorul Vlad, că în mintea mea și-a și făcut loc o nedumerire : prea mi se părea nu știu cum hotărîrea „bătrînului“ de a renunța la bijuterii și, mai ales, la descifrarea telegramei. Renunțarea mi se părea pripită. Și-apoi el avea o anumită misiune, transmisă de A.L. (Ale, cum i se spunea). Deci, de ce, cu atîta ușurință, acolo, în vila aceea, el hotărîse să ardă telegrama și exemplarul doi din „Valea Arieșului“ ? Se îngropa pe veci, de bună voie, „Acțiunea Phoenix“, posibilitatea de a reînvia rețeaua ?

Neîncrederea mi-a fost spulberată chiar în ziua aceea, către prînz, cînd am primit un telefon din partea maiorului Vlad.

— În amintirea „aventurii“ pe care ai trăit-o, mi-a spus el jumătate în glumă, îți trimit, printr-un curier, cartea „Valea Arieșului“... pe film, fotografiată pagină cu pagină. Filmul este developat. Se poate citi la epidiascop. Îți trimit un exemplar. Pentru că avem două... Unul găsit la Ale, iar celălalt, la „bătrîn“. Avînd fotografiată fiecare pagină, se asiguraseră. Avînd și copie de telegramă, urmau să încerce... să încerce mereu. Numai Jean nu avusese inspirația să facă acest lucru. De aceea, înțelegi : pentru el orice șansă de a pune mîna pe bijuterii se ducea pe apa sîmbetei. Așa se explică „turbarea“ lui, faptul că a tras în frate-său... Se mîncau între ei bandiții. Ale și „bătrînul“ erau mai versați.

— Înțeleg.

— Cît privește cartea lui Liebel, ea a și fost trimisă azi la Viena, să-și reia locul în biblioteca Institutului. Păcat că celălalt exemplar, care ne aparținea nouă, s-a prefăcut în cenușă !

*

În seara aceleiași zile am auzit o ușoară bătaie în ușă și, după cîteva clipe, în cameră a intrat Magda Fluieraș. M-a privit îngrijorată, apoi, fără să spună nici un cuvînt, s-a așezat pe marginea patului.

— Cum vă simțiți ? a întrebat ea într-un tîrziu, cu glasul sugrumat de emoție.

I-am privit chipul încadrat de părul auriu, apoi, ca vrăjit, mi-am întors ochii în altă parte.

— Destul de bine, am murmurat eu, cu un glas care nu îmbia la vorbă.

Mi-era jenă să-i privesc ochii negri, catifelați, jenă din cauza clipelor acelora de intimitate, cînd mă purtasem ca un liceean. Pe de altă parte, nu-i puteam ierta Magdei că fusese la teatru cu Nucu Alexandrescu, deși în sufletul meu înțelegeam că nu am dreptate că, la urma urmelor, fata era liberă să facă ce vrea. Între noi se așezase parcă un zid nevăzut.

Dîndu-și pesemne seama că purtarea mea era voit rece, fata s-a ridicat. Eu continuam să stau cu capul puțin întors și să privesc geamul, pe care sărise fratele lui Nucu în seara cînd fotografiase filele rătăcite la mine.

— Apoi... eu plec, am auzit-o spunînd, cu un ușor oftat și, în felul cum rostise aceste cuvinte, am simțit parcă mîndria aceea specifică moților, gata mai degrabă să îndure chinurile iadului, decît să se umilească. Plec, nu înainte însă de a vă întreba ceva : dumneavoastră m-ați căutat la telefon într-o seară, cînd eram plecată la teatru cu Nucu Alexandrescu ?

— Da. Eu. Nu știam că dumneata cu Nucu...

— Cum, nu v-a spus... maiorul Vlad ? El m-a rugat să merg cu Nucu. În seara aceea și cu o duminică mai înainte. Să-i poată separa pe cei doi frați. Pe Nucu și Jean. Semănau atît de bine încît urmărirea... dar bine... eu... eu credeam că știți. Oricum, mai bine mai tîrziu, decît niciodată. La revedere și însănătoșire grabnică !

Zicînd acestea, a dat să iasă. Eu simțeam că mă prăbușesc într-o apă caldă, moleșitoare. Probabil că mă făcusem alb la față. De fericire ? De emoție ? De teamă că fata va pleca pentru totdeauna din viața mea ? Nu știu. Știu doar atîta : că Magda s-a oprit la ușă, m-a privit cu ochii aceia negri, catifelați, că genele i-au bătut a spaimă și, într-o clipă, a fost îngenuncheată lîngă patul meu.

— Ce-i cu tine, Adrian ? Adrian... Ce e cu tine ? Ți-e rău ? Adrian...

Îmi rostea numele în neștire, și mîinile ei îmi mîngîiau obrajii, în timp ce pe genele-i lungi sclipeau bobițe de lacrimi.

Lei 1,50

EDITURA
TINERETULUI